

Scrisoare Duhovnicescă

MITROPOLIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ
PENTRU GERMANIA, EUROPA CENTRALĂ ȘI DE NORD

ANUL XV, NR.8-9/2012

BULETIN DE INFORMAȚII

AUG.- SEPT. 2012

Cugetări despre Maica Domnului

Începutul anului bisericesc este patronat de praznicul Nașterii Maicii Domnului, iar sfârșitul de celălalt praznic mare, Adormirea Maicii Domnului. De fapt, dacă stăm bine să ne gândim, o sarbătorim în fiecare zi prin rugăciunile ce i le adresăm. Nici o ființă, cerească sau pământească, nu s-a învrednicit de atâta cinste! Așa se explică faptul că în fiecare duminică auzim, la utrenie, cântarea „Ceea ce ești mai cinstită decât Heruvimii și mai mărită, fără de asemănare decât Serafimii „ ...

Care este temeiul acestei cinstirii? Cine este aceasta care se naște? Vom încerca în cele ce urmează să răspundem acestor întrebări. Există un fapt care domină toată viața Maicii Domnului: conștiința clară a solidarității cu toți oamenii și a slujirii planului lui Dumnezeu, pusă în evidență în câteva momente cu semnificație deosebită:

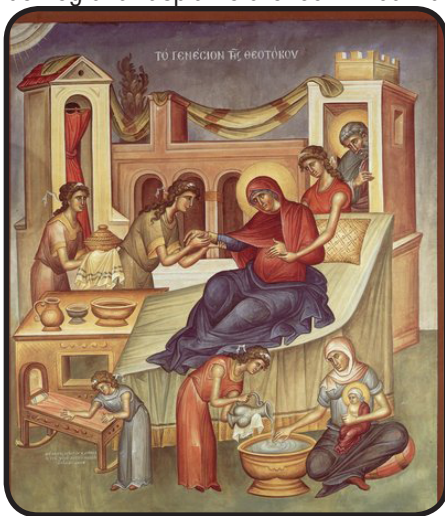
I. Momentul Bunei Vestiri. Dumnezeu, voind să se facă om pentru a ne mântui, cere consimțământul liber al omeniilor al cărei sol a fost smerita Fecioară Maria. Nimeni nu va ști vreodată ce întorsătură ar fi luat planul pentru mântuirea lumii dacă în acel ceas unic Sfânta Fecioară n-ar fi dat sublimul ei consimțământ: „Iată roaba Domnului, fie mie după cuvântul tău!“ (Lc. 1, 38). Ea este conștientă că, prin consimțământul ei liber de a fi mama lui Dumnezeu-Mântuitorul, aduce slujire tuturor neamurilor pământurilor, de aceea va prooroci inspirată de Duhul Sfânt: „Iată de acum înainte mă vor ferici toate neamurile“ ...

II. Ceasul din noaptea Crăciunului, noapte în care Maica Domnului Naște pe Dumnezeu ascuns în făptura de prunc omenesc. Maica Domnului alăptează și crește, ca orice mamă adevărată, pe omul-Dumnezeu Iisus Hristos, singurul Mântuitor dăruit de Dumnezeu oamenilor. Cântarea ei, acum, se petrece înlăuntru: „Iar Maria păstra toate cuvintele și se gândea la ele în inima sa ...“ (Lc. 2, 19). Trebuie să ne oprim

câteva clipe asupra slujirii ei de mamă.

Se poate spune, fără pic de exagerare, că niciodată o mama n-a fost mai clar conștientă de faptul că slujește lumea întreagă și planul lui Dumnezeu, împlinindu-și smeritele ei datorii. Toate mamele ar trebui să-și crească pruncii cu delicatețea și conștiinciozitatea Maicii Domnului. Să știe, totodată, că refuzul de a avea copii și de ai crește echivalează cu refuzul de a conlucra cu Dumnezeu, fiind un gest chiar de împotrivire lui Dumnezeu.

III. Momentul Adormirii Maicii Domnului reprezintă deplinătatea slujirii ei față de oameni. Spun Sfinții Părinți: o taină de negrăită răsplătire are loc în ziua Ad-

ormirii Maicii Domnului, între Hristos și Sfânta Lui Maică. Trupul ei a fost înviat din morți și mutat la cer întru slava, ca și trupul Mântuitorului, înainte de sfârșitul lumii și de a doua venire a Domnului!

Sa ne amintim încă o dată toată slujirea Maicii Domnului în planul mântuirii. Ea a fost chemată să dea trup de om lui Dumnezeu și, născându-l, ea l-a introdus pe Dumnezeu în familia oamenilor. Ea l-a ajutat pe Dumnezeu să Se facă om și să poată muri și învia din marea Lui dragoste, pentru ispașirea și transformarea noastră și a întregii lumi. Slujirea și darul acesta n-au fost uitate de Mântuitorul Hristos. Îndumnezeirea omului, iată ma-

rea binefacere pe care, prin Iisus Hristos, omenirea o datorează Maicii Domnului. Cum să nu o cinstim pe cea prin care ne vine mântuirea? Pe cea care e rodul rugăciunilor sfinților ei părinți, Ioachim și Ana, prin lucrarea Domnului însuși, după cuvântul inspirat „înțelepciunea și-a zidit sieși casă“. Ce fapte minunate poate rugăciunea! Cum atrage ea lucrarea lui Dumnezeu! Cum să nu o cinstim pe cea pe care în primul rând Domnul a cinstit-o, prin salutul și glasul Arhanghelului, prin al Elisabetei și, mai apoi, prin izbucnirea femeii din popor care avea să spună Mântuitorului: „Ferice de pântecele care te-a purtat! ...“ (Lc. 11, 27)?

... Slavă Domnului că avem o astfel de mijlocitoare către El! Atât de caldă și de apropiată! Căci trebuie să observăm, că dacă pe Domnul îl iubim, ne și temem de El, căci va fi judecătorul nostru, pe Maica Domnului doar o iubim. De ea nu ne temem, căci la judecată o vom avea apărătoare. De aceea cântăm adesea „Apărătoare Doamnă ...“

O ferim și o cinstim, dar să nu uităm cuvântul Domnului spus când femeia din popor a fericit-o pe Maica Sa: „Fericiți sunt și cei ce ascultă cuvântul lui Dumnezeu și-l păzesc!“ (Lc. 11, 28). O spune și Maica Domnului, ca singurul cuvânt de îndrumare ieșit din gura ei: „Să faceți tot ce vă va spune El!“ (In. 2, 5). Adică ce ne-a învățat El să facem: să iubim, să iertăm, să fim milostivi. Să nu uităm, cu fiecare mână de ajutor pe care ne-o întinde, Maica Domnului ne repetă neîncetat nemuritoarea ei chemare: „Oameni buni, faceți tot ce v-a zis El să faceți!“ E ca și cum ar zice: fiți aproape de Dumnezeu, fiți aproape unii de alții! În aceasta se cuprinde toată Evanghelia. Altă cale de mântuire, altă cale de îndumnezeire nu există. O, Maică Prea Curată, ajută-ne să împlinim cuvântul Fiului tău și Dumnezeului nostru. Amin!

Preot Ionel Nemeș - Konstanz

Cinstirea Crucii în viața noastră

Crucea Mântuitorului nostru Iisus Hristos este Fața lui Dumnezeu îndreptată către oameni, în înțelesul că Dumnezeu este iubire și în Cruce se arată iubirea. Deci, Crucea reprezintă iubirea lui Dumnezeu Tatăl, Care L-a trimis pe Fiul pentru mântuirea lumii, iubirea lui Dumnezeu Fiul, Care S-a răstignit pentru noi și pentru a noastră mântuire și a biruit prin Cruce puterile întunericului. Ne-am pomenit în lumea aceasta noi ca drept măritori creștini și ca cinstitori ai Crucii Mântuitorului nostru Iisus Hristos, am învățat din copilărie să ne facem semnul crucii, ne facem semnul crucii când începem rugăciunile noastre, ne facem semnul crucii în timpul rugăciunilor noastre, ne facem semnul crucii când plecăm la drum, ne facem semnul crucii când ajungem în fața unei Biserici, ne facem semnul crucii când trecem pe lângă o cruce.

Deci, viața noastră este unită cu Crucea Mântuitorului și pentru că e unită cu Crucea Mântuitorului este unită și cu crucea noastră, cu partea noastră de suferință, câtă ne-o rânduieste Dumnezeu pentru binele nostru sufletec. Ne facem semnul crucii ca semn de mântuire. Crucea este legată de mântuire și mântuirea de Cruce. Crucea este un semn al osteneții pe care trebuie s-o facă omul pentru înaintarea sa în viața duhovnicească.

Cum să nu ne revoltăm în fața suferinței ?

Încă din tinerețe mă întreb la ce servește suferința și nu am găsit încă răspunsul potrivit. Am constatat că pentru toată lumea, pentru cei care suferă și pentru cei care nu suferă, suferința este în același timp o realitate, o problemă și o taină. Realitate pe care nu o putem evita, problemă pe care nimeni nu a reușit să o rezolve, suferința rămâne taină. De fapt, nu e important ceea ce credem sau gândim despre suferință; important este raportul pe care îl avem cu propria noastră suferință.

Ce putem face ca să nu suferim?

Biserica nu vrea ca oamenii să suferă. În timpul slujbelor noi ne rugăm pentru un "sfârșit creștinesc vieții noastre, fără durere, neînfruntat, în pace și răspuns bun la înfricoșătoarea judecată a lui Hristos, să cerem". Biserica dorește ca credincioșii să-și ducă viața în liniște și pace, și cât este posibil, să nu suferă. În timpul Sfin-

tei Liturghii ne rugăm de asemeni pentru conducătorii Bisericii, pentru episcopul nostru, "ca Domnul să-l păzească întreg, în pace, cinstit, sănătos, îndelungat în zile". După ce am făcut această cerere pentru conducătorii Bisericii, o facem și pentru noi toți, pentru că adăugăm: "pe toți și pe toate".

Biserica dorește, deci, ca toți oamenii să trăiască în pace, să fie sănătoși și să aibă zile îndelungate. Ea nu încurajează suferința, dar ne învață să o suportăm atunci când o întâlnim, să acceptăm partea noastră de suferință, să o primim pentru binele nostru. Să nu ne dorim suferința, dar să o acceptăm dacă vine. Nu e nevoie ca toți oamenii să aibă partea lor de suferință. Unii sunt scutiți, alții o pot suporta cu ușurință, iar pentru alții este un adevărat chin. Când spun asta mă gândesc în special la suferința fizică. Cunoscoam persoane care suportă o suferință adâncă, care nu se pot mișca de pe patul de boală, și care totuși radiază de bucurie, o bucurie pe care ceilalți, deși sănătoși fizic, nu o au. Unii se revoltă în fața suferinței, iar alții o ignoră. În fiecare din aceste cazuri trebuie să luăm în considerare intensitatea suferinței, căci sunt suferințe care-l pot distruge pe om.

Un medic român, care crede în Dumnezeu, spunea că sunt două lucruri pe care omul nu le poate face fără credința în Dumnezeu: să crească copii buni și să suporte o mare suferință.

Eu cred, de asemeni, că cei ce au de purtat o cruce grea, au și puterea de a duce ușor, fiind persoane care cred în Dumnezeu. Ei primesc partea lor de suferință ca venind din mâinile Domnului, știind că dacă Domnul a îngăduit-o, nu e în zadar. Sfântul Marcu Ascetul spunea că nu e important să știm de unde vine suferința, ci să știm cum să o primim fără să ne revoltăm. Un părinte din mănăstirea noastră, părintele Arsenie Boca, spunea: „Dacă tot trebuie să suferim, măcar să nu suferim zadarnic”.

Pentru a putea folosi suferința spre binele său, omul trebuie să creadă că suferința are un sens pentru el, chiar dacă pe moment nu înțelege. De fapt, cel care înțelege și știe cum să suporte suferința, nu mai suferă.

Aș spune că suferința e o realitate pe care avem dreptul să o evităm, dacă putem, o problemă pe care avem dreptul să o rezolvăm, dacă ne stă în putință, dar trebuie să ne plecăm în fața tainei și să folosim suferința care ne este dată pentru progresul nostru spiritual.

Dacă nu putem să ne înțelegem pro-

pria suferință, nu vom putea înțelege nici suferința celorlalți. Putem totuși să încercăm să-i ajutăm să-și poarte suferința. Este chiar o datorie, căci Domnul ne-a chemat să-l fim colaboratori, să ne ajutăm aproapele. Fără a avea puterea de a vindeca, avem datoria de a face tot ce ne stă în putință pentru a-l ajuta pe cel de lângă noi. Să ne gândim la cei patru care l-au adus în fața Domnului pe paralyticul din Capernaum. Și-au dat seama că ei nu-l puteau vindeca, dar au știut că Domnul o poate face.

Totuși, Domnul nu vindecă mereu. Pe unii îi lasă să suferă, pentru binele lor și al celor din jur. Am constatat adesea că oamenii care suferă sau care au trecut prin mari suferințe, sunt oameni puternici. Ei au căpătat o altă perspectivă asupra vieții și au dobândit unele calități pe care oamenii scutiți de suferință nu le pot avea. Suferința poate fi primită ca un dar, ca o îmbogățire. Unii simt suferința ca pe o nedreptate, ca pe ceva care nu ar fi trebuit să li se întâmple lor. Asta pentru că ei se compară cu ceilalți, ceea ce nu are nici un sens, fiecare om trebuie să-și trăiască viața care i-a fost dată. Fiecare are raportul său cu suferința, fiecare poate câștiga ceva din suferință. Cred că ceea ce trebuie să ne ajute este conștiința că Dumnezeu îngăduie această suferință și că ea are un motiv, chiar dacă noi nu-l știm. Această conștiință, sau mai bine zis această încredere, ne ajută să ne purtăm crucea cu seninătate.

Pot să vă asigur că credința în Dumnezeu ne ajută să suportăm o mare suferință. Să evităm suferința dacă putem? Da! Dar să nu fugim de crucea care ne mântuie. Domnul nu ne binecuvântează o asemenea atitudine. Căci Domnul ne cere să ne purtăm fiecare crucea, crucea lepădării de sine însuși. Fără cruce nu este mântuire; mântuirea nu ne vine numai prin Crucea Domnului ci și prin purtarea propriei cruci. Când trecem printr-o ispită, printr-o boală, printr-o durere, un necaz, ne întâlnim crucea pe care trebuie să o purtăm și ea devine într-adevăr crucea mântuirii noastre.

Să fim convinși că crucea ne este necesară pentru a ne mântui. Să-l cerem Domnului sănătate și tot ceea ce e bun, dar să-l cerem și puterea de a accepta suferința atunci când ne este trimisă. Să-l cerem Domnului să ne întărească în credință pentru a putea face față tuturor încercărilor care ne vin.

Părintele Teofil Părăian

Crucea înseamnă răstignire și moarte și înviere

Nu știm, nu vrem, nu putem împlini porunca iubirii aproapelui care, în aceste vremuri, e privit mai mult ca vrăjmaș... De ce? Pentru că nu am înțeles și nu am acceptat crucea!

Crucea înseamnă răstignire și moarte și înviere. Ce să răstignim?

Să răstignim teama că vom fi călcați în picioare și dorința de a părea înainte de a deveni cei ce suntem deja doar în dorul inimii noastre!

Să răstignim dorința de a fi desăvârșiți fără a crește în Domnul cu răbdare.

Să răstignim nerăbdarea. Atunci vom muri nouă înșine și vom trăi, pentru acele clipe, minute, ore sau zile, doar atârând de Domnul! Uneori ajunge să binecuvântezi în ciuda oricărei alte simțiri! E în această hotărâre și ascultare o adevărată moarte a egoului! Dar pe aici ajungem la bucuria învierii în Hristos. Pe aici pricepem logica Lui, gândul Lui și dorim să devinăm al nostru!

Să avem răbdare cu noi! Există "o cale de a sta natural și fișec, chiar și în mijlocul celor mai nefirești oameni"! E Crucea! Și pe Cruce este Domnul înviat Care ni Se dăruiește în tot chipul ca să descoperim că Bucuria a venit și vine numai prin această cruce!

Totul e simplu și nu e deloc dramatic, când învățăm să fim smeriți, realiști, onești și să credem în făgăduințele Domnului.

Dar această devenire durează pentru că ea se scrie în trupul nostru, în celulele noastre și, pentru asta, trebuie să se ștergă mai întâi vechea informație.

Sinapsele vechi sunt foarte puternice pentru că au fost mereu alimentate cu informație și energie. Acum toate ale noastre o iau mai întâi pe acolo! Dar, încet, încet, cu harul lui Dumnezeu, se formează sinapse noi, deprinderi noi, trup nou! El, Domnul le face pe toate noi! Numai noi să-l facem loc, să-L primim și să conlucrăm cu El!

...
Dumnezeu ne-a ales pe toți, pe fiecare dintre noi, să fim oameni și, a fi om înseamnă să-ți afli sensul existenței și bucuria de a fi în Dumnezeu, în relația vie cu El.

De ce nu răspundem toți?

Sau, de ce alegem să răspundem într-o limbă a dorințelor trecătoare și ucigătoare de suflet?

Pentru că refuzăm Crucea. Și o refuzăm pentru că o privim cu vederea celui rău

care ne-o prezintă ca pe o suferință care ni se cuvine ca pedeapsă pentru nevrednicia noastră din partea Unui Dumnezeu drept!

Și ce ne aduce această privire piezișă? Suferință! Multă și urâtă suferință! Și cum o trăim? Folosindu-ne mintea pentru a scorni mereu noi și noi mijloace de anihilare a simțirii durerii și de producere a plăcerii. Și ce folos avem? O tot mai gravă deteriorare, o tot mai cumplită suferință.

Suntem înfășurați, blindați ad-literam, cu aparate, echipamente și comportamente de protecție dar nu scăpăm de suferința care devine tot mai prezentă și tot mai ucigătoare.

Care e taina acestei fărădelegi? Frica de o anumită suferință! E uimitor! Alegem să suferim mult, urât, meschin, nedemn, cu suferințe pe care le cunoaștem și controlăm cumva (rău cu rău), pe care le urâm doar de dragul urii, pentru că le și îndrăgim (dar mai rău fără rău) de vreme ce nu cerem ajutor de la Dumnezeu să ne eliberăm de principala lor cauză: frica de durerea nașterii la viața cu sens. Și cercul se învârtă fără oprire: cu cât fugim mai mult de durere apelând la anestezicizante și surrogate de plăcere, cu atât ne înfundăm mai mult în suferință...

... Fără cruce nu ajungem în Împărăția Lui, adică în existența fericită!

În duhul credinței ortodoxe, crucea nu înseamnă suferință, ci trecere de la suferință la bucurie, de la moarte la viață! Ea e jertfă de iubire și dar de bucurie. „Prin cruce a venit bucurie la toată lumea”, cântă Biserica noastră!

Crucea e ușa Bucuriei pe care nu o mai poate lua nimeni de la noi. Suferința este fața din afară a acestei uși și pragul ei.

Dacă ne speriem de această față, sau ne place să rămânem în prag, din varii motive, vom suferi mereu și ne vom lamenta sau chiar ne vom „felicită” că am ajuns la Domnul sau că mai avem „puțin”. Dar asta e o iluzie și e un mare păcat!

Chemarea noastră este să îndrăznim și să ne folosim de darul Domnului care a biruit lumea ce-L ispita să nu treacă pragul morții către Viață!

Suntem chemați să trecem pragul, să trecem, cu El și în El, toate pragurile de durere care sunt tot atâtea noi „nașteri de sus”.

Așa, vom trăi, încă de acum și aici, în această vale a plângerii, bucuria izbânzii, bucuria depășirii, bucuria Învierii!

Taina întâlnirii cu El și a purtării crucii cu

El stă în acceptarea necazurilor, în trecerea prin necaz cu toată atenția, cu toate simțirile, cu toată ființa. A trece peste, înseamnă a crede că locul întâlnirii este în altă parte. Or, locul întâlnirii este în necaz, pentru că acolo a făgăduit că ne va mângâia, acolo a făgăduit că ne va da biruința Sa. De fapt, asta este o față a crucii noastre: Acceptarea răului pe care ni-l facem singuri sau unii altora ca pe loc de luminare și trezire la conștiința neputinței de a fi buni și iubitori, așa cum ne cere Dumnezeu. Acolo vom striga: „Doamne, eu nu pot, Tu poți și vrei să faci împreună cu mine aceasta! Ajută-mă! Și slavă Ție că prin acest necaz nu m-ai lăsat să pier în ucigătorul „eu pot”!

Dumnezeu ne-a dăruit să ne cunoaștem neputința pentru ca să devenim asemenea Lui, să ne îndumnezeim, să primim în vasul nostru de lut, dumnezeirea Lui.

Dacă ne-ar fi creat atât de puternici pe cât ne dorim uneori în delirurile noastre, am fi pierit plini de acea putere creată și, ne-am fi chinuit în veci construind scenarii virtuale, în care nici n-ar fi mai contat că nu ucidem pe nimeni viu... am fi ucis mereu și mereu adversari virtuali, „desene animate”, tremurând de satisfacție că ce puternici suntem, că suntem „cel mai tare” ...pentru că n-am fi avut cum să însetăm după comuniunea cu Cel Ce ne-a creat ca să ni Se dea nouă prin harul Său, puterea SA cea necreată!

Să îndrăznim să trecem prin toate necazurile pe care le întâlnim pe Cale, fiind atenți să nu ne provocăm noi vreunul și să nu alergăm după ele pentru cele ce ni s-au scris în subconștient.

Să scoatem cele de acolo și le dă Domnului să le curețe, să le lumineze. Spunea un Părinte că sfinții nu au subconștient. Nu mai au! L-au luminat cu Lumina după care însetăm!

....

Putem trăi cu pace orice am trăi în această lume dacă învățăm să atârnam de voia Domnului și acceptăm că viața noastră e frântă în multe părți, dar mai important, în două:

una a inimii în care nu suțem acasă decât cu El;

și una a rațiunii și a doririi în care ne risipim dacă nu slujim Lui cu toată inima, cu toată energia, cu tot sufletul.

Asta e tot. Iar când slujim, cu mila Lui, durerea de a nu fi acasă e ca o cruce care deschide calea către Acolo dar și dă bucuria care vine prin curce. Acea de a fi acolo unde a rânduit El, cu El.

Maica Silvana Vlad - Iași

Binecuvântare pentru ortodocșii români din străinătate

**Mesajul Preafericitului Părinte DANIEL,
Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române,
la Duminica românilor migranți,
19 august 2012:**

Această duminică dedicată românilor migranți reprezintă un nou prilej de a adresa cuvânt de întărire duhovnicească tuturor credincioșilor ortodocși români aflați departe de țară.

Biserica Mamă, prin slujitorii ei, se îngrijește atent de fiii ei duhovnicești din afara granițelor țării și se roagă la fiecare sfântă slujbă pentru binecredinciosul popor român de pretutindeni, dorind astfel, ca fiecare credincios român, oriunde s-ar afla, să aibă parte de bucurie și împlinire sufletească, să își păstreze credința ortodoxă și să arate iubire față de Biserică și neam.

Este o mare binecuvântare faptul că

în parohiile românești înființate în străinătate, din ce în ce mai numeroase, se realizează multe activități pastoral-misionare și cultural-educaționale. Pe lângă acestea, se desfășoară proiecte cu caracter social-filantropic, astfel încât românii din străinătate aflați în dificultate pot găsi un sprijin în Biserică. Este binecunoscut faptul că Sfântul Sinod al Bisericii noastre a declarat anul 2012 - An omagial al Sfântului Maslu și al îngrijirii bolnavilor - inițiativă care încurajează ajutorarea oamenilor în suferință și în dificultate. În acest sens, îndemnăm pe toți românii ortodocși din diaspora să cultive întraajutorarea și respectul reciproc, să promoveze unitatea familiei și conlucrarea fraternă cu toți oamenii, indiferent de etnie și stare socială, să ajute și pe cei săraci, bătrâni și bolnavi pe care i-au cunoscut în România, să ajute parohiile care zidesc biserici și să contribuie la construirea Catedralei Mântuirii Neamului.

lui. La acestea, adăugăm cuvintele Sfântului Apostol Pavel care spune: „Dojeniți pe cei fără de rânduială, îmbărbătați pe cei slabi la suflet, sprijiniți pe cei neputincioși, fiți îndelung răbdători față de toți. Luați seama să nu răsplătească cineva cuiva răul cu rău, ci totdeauna să urmați cele bune unul față de altul și față de toți. Bucurați-vă pururea. Rugați-vă neîncetat. Dați mulțumire pentru toate, căci aceasta este voia lui Dumnezeu, întru Hristos Iisus, pentru voi.” (I Tes V, 14-18). Deodată cu aceste îndemnuri părintești și frățești, ne rugăm milostivului Dumnezeu să vă dăruiască pace și sănătate, bucurie și mântuire, să vă ocrotească de tot răul și să vă întărească în tot lucrul bun, spre bucuria Bisericii noastre și a poporului român de pretutindeni! Cu prețuire, binecuvântare și dragoste în Hristos Domnul,

† DANIEL
Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române

INFORMAȚII

Din agenda Părintelui Mitropolit Serafim

1 aug. - slujește Sf. Liturghie și predică la Mănăstirea Agaton (jud. Botoșani).
2 aug. - slujește Sf. Liturghie și predică la Mănăstirea Vorona (jud. Botoșani). Vizitează schitul Sihăstria Voronei. Ține cuvânt de învățătură obștii de monahi.
3 aug. - slujește Sf. Liturghie și predică la Mănăstirea Cozancea (jud. Botoșani).
4 aug. - slujește Sf. Liturghie și predică la Mănăstirea Zosin (jud. Botoșani). Săvârșește Privegherea în biserica „Sf. Ioan Iacob” (Neamț.) Predică.
5 aug. - împreună cu IPS Teofan al Moldovei și Bucovinei, cu PS Ioachim Vasluiului, cu un sobor mare de preoți și diaconi și cu o mulțime de credincioși, slujește Sf. Liturghie și predică în aceeași biserică. Predică.
Seara, slujește Vecernia cu Litie și predică la Mănăstirea Sihăstria. Participă la Priveghere la Mănăstirea Sihla. Ține cuvânt de învățătură.
6 aug. - **Schimbarea la Față a Domnului** - slujește Sf. Liturghie și predică la Sihla cu prilejul hramului.
7 aug. - slujește Sf. Liturghie și predică în satul Ciosa (jud. Bistrița-Năsăud) cu participarea unui grup de 90 studenți de la ASCOR-Cluj aflați în tabără. Vorbește și răspunde la întrebările lor.
8 aug. - slujește Sf. Liturghie și predică la Mănăstirea Cășiel (jud. Cluj).
10 aug. - săvârșește Paraclisul Maicii Domnului și Taina Sf. Maslu la Mănăstirea Sf. Ioan Botezătorul din Alba Iulia. Predică.
11 aug. - slujește Sf. Liturghie și predică la

Mănăstirea Brâncoveanu de la Sâmbăta de Sus (jud. Brașov). Seara, săvârșește Privegherea și predică.

12 aug. - slujește Sf. Liturghie și predică la Mănăstirea Brâncoveanu. Seara, slujește Vecernia și predică în satul Pojorta (jud. Brașov).

14 aug. - slujește Privegherea și Prohodul Adormirii Maicii Domnului la Mănăstirea Râmeț (jud. Alba). Predică

15 aug. - **Adormirea Maicii Domnului** - slujește Sf. Liturghie și predică la Mănăstirea Râmeț. Săvârșește Privegherea Sf. Martiri Brâncoveni.

16 aug. - **Sf. Martiri Brâncoveni** - slujește Sf. Liturghie și predică la Râmeț. După masă, ține cuvânt de învățătură maicilor.

19 aug. - slujește Sf. Liturghie și predică la Săpânța (jud. Maramureș). Seara, participă la Vecernie la Mănăstirea Bic (jud. Sălaj) și predică.

20 aug. - slujește Sf. Liturghie și predică la Mănăstirea Bic.

24 aug. - se închină la mormântul Părintelui Arsenie Boca de la Mănăstirea Prislop.

25 aug. - slujește Vecernia și predică la Viena (pr. Dr. Nicolae Dura).

26 aug. - slujește Sf. Liturghie și predică la Viena.

29 aug. - **Tăierea Capului Sf. Ioan Botezătorul** - slujește Sf. Liturghie și predică în Catedrala din Nürnberg.

Din agenda P.S. Episcop Sofian

5 aug. - slujește Sf. Liturghie și predică la Waldkraiburg. Îl instalează pe P.C. Pr. Ioan Marius Turcu ca paroh al nou înființatei paro-

hii cu hramul „Tuturor Sfinților”.

6 aug. - **Schimbarea la Față** - slujește Sf. Liturghie și predică la Capela Sf. Siluan.

9 aug. - împreună cu P.C. Pr. Dr. Mircea Basarab, primește la Centrul Bisericesc din München o delegație a Arhiepiscopiei Romano-Catolice de München și Freising formată din Episcopul Vicar Engelbert Siebler, Vicarul General al Arhidiecezei, Dr. Peter Beer și Reprezentantul acesteia cu relațiile publice, Dl. Armin Wouters. Împreună cu Vicarul General Peter Beer, semnează o „Declarație ecumenică” încheiată între Arhiepiscopia de München și Freising și Mitropolia Ortodoxă Română pentru Germania, Europa Centrală și de Nord prilejuită de intenția de construire a unei noi biserici în München. Susține o conferință de presă.

12 / 15 / 19 și 26 aug. - slujește Sf. Liturghie și predică la Biserica St. Nikolai.

29 aug. - **Tăierea Capului Sf. Ioan Botezătorul** - slujește Sf. Liturghie și predică la Capela Sf. Siluan.

30 aug. - primește pe P.C. Pr. Drd. Alexandru Nan cu preoteasa Daniela, însoțiți de P.C. Pr. Dr. Mircea Basarab.

31 aug. - săvârșește slujba înmormântării pruncului Patrik Oprîș.

RUMÄNISCHE ORTHODOXE METROPOLIE
FÜR DEUTSCHLAND, ZENTRAL- UND NORDEUROPA

Fürther-Str.166- 168 D-90429 Nürnberg
Tel.: (49)0911/ 3236910; Fax: /3236912
E-Mail: mitropolia@mitropolia-ro.de
Internet: www.mitropolia-ro.de

Abonament:15.50 Euro/ anual (inclusiv porto)
Bankverbindung: Liga Bank EG
Kontonr.: 116 78 04 BLZ: 750 903 00